

Beneficio spoliare significavit futurum, ut cum jam nec invisus nec curatur est, nisi pettam gratiam indulget.

Quibus animo perpensis, tandem Tharralus constituit istam resignationem confidere cum ea spe, quod posset nimurum, si prolera valetudo aliquando decurreret; candem tempore opportuno resindere. Verum cum illa infirmitate defessit, Guibertus in possessionem praesata. Cura seie curavit induci. An valeat ejusmodi resignation, & Guibertus potestne absque illo conscientia sua dispendio praedictum Beneficium sibi retinere:

R E S P O N S.

Constat, quacunque resignationem, medianibus alqua fraude, dolo, aut violencia, seu gravi metu, confidat nec valere, nec Canonicee consenserit regulis. Habet ex quadam Decretali Clementis III. (a) invictissimum argumentum, quo demonstratur, nullam admittendam esse resignationem, nisi que fuerit ex integra animi libertate, consenuit liberismo peracta. Respondeamus, inquit laudatus Papa, quod nulla ratio hoc verisimile reddit, ut quicquam Beneficium, multa forte expensi laboribus acquisitum, quo sustentari debet facile sine magna causa sua sponte resignet; ideoque supervacancum esse non credimus, causam resignationis diligenter inqui: quam si forte problemab: id est, non vi, nec metu, nec oppressione, nec interventu pecuniae, nec promissione extorione, Judge interveniret (nisi replicatio canonica fuerit opposita) admittere non possemus.

Ex principio petissimum innixus Summus Pontifex Alexander III. mandat in quadam Decretali interdicta Episcopo Vigorino in Anglia, ut Beneficiarius, qui Beneficium suo renuntiaverat, ne patrimonium suum amitteret, in illud restituatur, eique univerba, quibus iopolitus est, omnino reddantur; allegata scilicet ista ratione, quod quaque meu aut vi sunt, nullius possint esse roboris. Unde, quia meu et vi sunt, de jure debent in irriu*re* recipi, mandamus, quatenus praedicto R. cum integritate restituas universa (b).

Item quoque statutum Innocentius III. (c) de quadam Ecclesiastico Anglo, qui beneficium suum ex inconclusu sibi iniqua metu dimiserat: Quia vero, ait inde Papa: qua vi, metu causa sunt, carere debent robore firmatis; mandamus; quatenus, si cundem ad regenerationem confiteris nobis per talen metu suisse coadum, qui potuerit & debetur cadere in virum constarem praesata. Ecclesiam erexit facias.

Quoquidem principio extra omnem omnino controversiam polito; concludimus, Guiberto de Curia S. Mauri perpera prorsus fuisse provisum; atque si Tharralus etiamnum viveret, futurum, ut praesato Guiberto ex conscientia obligatio incumbebet, ejusdem eirelinunda, & Resignantij jus cederet, ejusdem repetenda, implorata Regii Judicis authoritate, penes quem solum est in Gallia de possessione Beneficiorum cognoscere; aut quoniam Tharralus decedit; ipsum teneri, ad dimittendam praefactam Curam in manibus Superioris legitimis; siquidem eum ipsi defunctis non resignaverit, nisi propter quod timeret, ne morte forsan corriperetur, sive jamjam derelinquerem percienda suo Medico patre Guiberti, si resignationem confidet, non afferetur; sed sibi adhuc Medicum, & ex prementi seruum angustia, in qua ei videbatur sibi omnino Medicis ope esse opus, ut vitam redimeret, quam potiorem proculdubio habebat, quam bona temporalia Beneficiarius, de quo factum Decretalis Alexandri III. sermonem,

Diximus post Innocentius III. metu gravi, hoc est, ejusmodi qui posset cadere in virum constarem, eumque licet mentis solidam quater; nam si metus esset omnino levis, puta, si in specie propria Tharralus ex loco confiueretur, in quo ei posset ab aliis Medicis succurreri; ex ejusmodi metu ipsius resignationem non haberet, unde censeri nulla valeret; ut colligatur ex aliis Decretalibus ab eodem Papa, ad Episcopos Massiliensem & Agathensem.

(d) idem
e. Cum dile-
ctus &c. cod. 1.

sem scripta (d). Attamen quoniam, ut innuitur in instituta questione, quedam intercedit conventio falso tacita inter Tharralus, & ipsius Medicum; nullatenus nobis potest, quae subiecta est in favorem Guiberti, tanquam Canonica ressignatio comprobari.

Juvat observare, que modo diximus, locum etiam obtinere, quantum ad ressignationes ex fraude de Resignatarij aut cuiuslibet alterius confessas, in eo tantum catu, quod dolus veram causam dederit confidiente ressignationis; iuxta sequens Juris effatum (e): Cum dolus dat causam contra-dui non tenet contractus. Et istud aliud

(e) Gloss.
f. Cam dilec-
tus &c. cod. 1.
g. de emp. &
vendit. 3. tit.
h. Item L. Eg-
eleganter &c.
i. de solo malo,
L. tit.
j. Inn. III.
k. in e. Celli.
l. 4. de telam,
& ult. volar.
m. 1. p. 26.
n. 1. p. 26.
o. 1. p. 26.
p. 1. p. 26.
(f) Jo. Ca.
jur. canonicis
& prax. lib. 4.
q. 1. p. 26.
(h) Collig.
Condomini.
t. 2. collig.
f. 1.

Principi velictum est, qui, antequam dies legati co-
lat, ab hominibus eruptus est, ex constitutione Divi
Antonini, successori ejus debatur (a). Ut poterit
qui eadem, qua defunctus Princeps, dignitatis
eminenta fulgeat.

(a) L. Quod Antonini, successari ejus debeatur (a). Si potest
Principi. 50. ff. qui eadem, qua defunctus Princeps, dignitatis
de legatis ad eminentia fulgeat.
25. tit. x. *Principi. 50. ff.* *Secundum a confecta alterius*

Dicendum est ergo, statim a contexta alterius
Summi Pontificis electione, posse vi retentæ da-
ta in favorem Galli provisiones expediri.

C A S U S XI

PHILEMON in infirmitate constitutus, quamdam, qua gaudebat, Capellianam simplicem in Curia Romana resignavit in favorem Laurentii. Cum vero convaluerit a sua infirmitate, Laurentius noluit neque ex resignatione ista commido quidquam capere, neque vel etiam expeditas in sui favorem capefere provisiores. Philemon deinde post quatuor ab illinc annos in morbum lapsus, eandem Capellianam suame iterum resignavit, nulla de resignatione priori facta mentione; & post mensem unum obiit, non revocata neque altera ista resignatione, neque etiam priori, quam conferat. Laurentius, qui in possessione nisi Beneficii venit, fui Canonice prouivimus;

R E S P O N

Quam confecit Philemon in favorem Laurentii, resignatio altera nullius omnino est valoris; atque adeo de Capellania praefata Laurentio nullatenus Canonice provisum est. Ratio est, quia, ut in dissolyenda superiori difficultate obiter diximus, qui Beneficium in gratiam alterius jam resignavit, non potest eidem altera vice idem Beneficium valide resignare, quando resignatio precedens, quæ Roma admissa suit, non recisa est, nisi de eo in supplicatione, quæ habetur apud Papam, aliquod verbum iniciatur; quo quidem in calu Resignatorio incumberet, ante decepsum Resignantis adire Beneficii possessionem: aliquin centeretur per obtinum vacare.

Eam vero ob causam, postquam semel prius Resignatio admissa est, altera caret effectu, quod inde certissime inducetur hæreditaria successio Beneficiorum: quod cum sancti Canonibus, tum plurimis Summorum Pontificum Decretalibus, que sufficiunt ad marginem indicare, penitus damnatur atque reprobatur (b).

C A S U S X I V

ANDRONICUS Prior de S. Genu , cum propter facinus ab eo perpetratum , pronunciata secundum formulas juris sententia , declaratus fuisset Beneficio suo repulsus ac privatus ; de predicta sententia provocavit ad Superiori Judicem , deindeque Prioratum iuum in favorem Ambroſii sui Neptosi in Romana Curia regnativit . Num ita resignatio aliquicis roboris est ac pretii ?

R E S P O N S

Eam vero pro causam, postquam semel prior Resignatio admisa est, altera caret effectu, quod inde certissime inducetur hæreditari successio Beneficiorum: quod cum sanctis Canonibus, tum plerimis Summorum Pontificum Decretalibus, que sufficiunt ad marginem indicare, penitus damnatur atque reprobatur (b).

(b) *Im. II.*

In Conc. Rom. anno 316. in cap. Apologetica: 7. s. 2. i. Conc. Nicopavensis: 1. s. 2. Nullus. de Presb. & Dignit. Alex. III. In cap. XI. de Presb. 3. de filiis Presbryte. Et in c. Coquenterie. 4. & in c. Eccl. transmissa. 7. & in c. Adiect. pandas.

Opere premium est nihilominus obserbare, si Philemon opportuno tempore ac servatis servandis, priorem resignationem abrogasset, antequam in Curia Romana fuisse acceptata; aut ipse Laurentius, ut primum novit in sui favorem istam resignationem accipisse, significasset instrumento publico fide ac coram Notariis concopto, nolle fereantem sibi vindicare; futurum in eo casu, ut valerent Philemon idem ei Beneficium altera quoque vice resignare. At eum tunc oportere, in eundem possefensionem, adhuc Philemon vivente induci, alioquin Beneficium stolidum per obitum vacare certissime declararetur.

Dicitur etiam: *Si Laurentius resignatum in sui favori*

Dicimus : si Laurentius resignatum in sui favo-
pmissum eod. sit.
Idem in c. Ad
hac. 15; de me-
moriis. & in c.
Confusione. & in
patro-
n. Ann. 111. 14.
Ad decorem.
s. de Inflitu-
s. Dicitur.

C A S U S X I

NEMEUS Parochus de S. Justino resignatus in Curia Romana suam Curiam in favorem Leonis, voluntate postmodum immutata, dimisit prius ac simpliciter in manibus Episcopi proprii, die a dicessu Curoris septimo vel octavo. De eadem ab Episcopo statim provisum est Antonius, quiclico ejusdem advit possefitionem. Post duos menses Leo, suis provisioribus de Curia Romana acceptis, ab Episcopo vice petivit, cuius passum ei repulsa. A Metropolitano autem, ad quem ei de re configit, illud idem obtinuit in sui favorem expediti, posteaque possefitionem adeptus est, cui plurimum obstat Antonius. Qua de re queritur utri Canonice provisioris ius suffucrat?

Eadem quoque ratione decidit ipse Rebusfus (a) qui ait: *in Francia... regatio bona est, etiam si... spon- privatorem fuerit appellatum a sententiis... Et in obitu eius Episcopis Ursicinis in magno Concilio per refugia- tionem cuiusdam scelosi priuatis: dummodo fuit mem- tor illius privatissimi et procerus.* Idem etiam una- nimi ore docent, quos habemus, ceteri Juriscon- fulti, ut Probus, Boerius, Mainardus, unus- atque Mornacius (b). Ex quibus inferre licet, al- Adronico potuisse Prioratum, quo gaudebat, in- favorem Ambrosii ipsius Nepotis valide omnime resignari, postquam ab eo appellatum fuit de sen- tientia, que de codem dejectus ac repulsi declarabatur; modo facinus, propero quod condemnatus est, his non numeretur, quae Beneficiorium va- cationem ipsifasdo inducunt, qualia sunt ea, quae ab ipso praetensis responsione aditu resignavimus enim vero ut dicit Cabassutius: *Inodium detestabilem criminum confitetur vacare Resuscitum ab ipsi momentio, quo fuit perpetratum (c).*

C A S U S X V.

Monac. ad t.
ff. de his qui
reservant iusta-
menta. Sententia
vacat. ^{art}
amitterit. Be-
neficiis. 6. a. 6. 17
28. & 19
(e) Cabusatu.
cila. et. tan. 1.
JUSTINUS Canonicus de Ecclesia Cathedrali Me-
laniensi in gratiam Joannis proprii sui filii, quem
de justo matrimonio, contracto antequerat Eccle-
siam ingredetur, fulceperat, Præbendam sua-
rensis regnavit: an illa regnatio cum valida, qui
Canonica est?

C A S U S X

Justinus Canonicus de Ecclesia Cathedrali Me-
lanensi in gratiam Joannis proprii filii quem
de justo matrimonio, contracto antequem Eccle-
siam ingredetur, fuisseperat, Præbendam sua-
ciam resignavit; ne illa resignatio cum valida, tu-
cana est?

R E S P O N S.

Praesita religatio neque valida est, neque Canonica. Nam non potest Pater, ita statuentibus sanctissimis Canonibus, Beneficium suum in favorem proprii filii regnare Plurim a Concilia suis disfructe omnino interdixerunt; atque inter alia Concilium Abencire anno 1172, celebratum suum pontificatu Alexandri III. (d) cuius Decretum loquitur conceptum istis verbis: *Fili Presbyterorum non ponantur in Ecclesiis Patroni suorum.* Concilium Laurentii ad eum ab Episcopis Provinciae Cantuariensis anno 1215. sedente Martino IV. (e) declarata vacanta pleno iure Beneficia, quibus ex resignatione Patrii suorum filii praeficiuntur; *Cum auctoritate, inquit, inquit Patres, qui praefato Concilio aderant, ne ab alijs dispensatione Apostolica praeficiantur filii Presbyterorum, aut Reborum, in Ecclesiis, quibus Patres eorum immediate, seu proxime ministrarent, &c confit, ipsa Beneficia vacare, & convarius fuerit attentandum, p. scipione, ut Prelati de Ecclesiis sic vacantes diligenter inquirant ... causas praecaventes de cetero, ut Clerici ad hujusmodi Beneficia nullo modo admittantur.*

Ea vero potissimum de causa, voluit Ecclesia eum modi resignaciones profus infirmari, ne consti-
Juditiam in hereditate Crucis, per surreptionem, le-
tus pater succesori: quem admodum Concilium cre-
atum loquitur. Atque revera eum sibi finem ma-
xime proponuerunt Canones Conciliorum, Sum-
morumque Pontificum Decretalia in prohibitorum
Decretis, que per univerias paucim attates tulerunt
dearcenda ista Beneficiorum haereditaria quia su-
cectione. Quia de re Innocentius II. qui vivebat an-
tequam haberentur Concilia Abricens, & Labi-
thene, ipse praesidens Romano cuidam Concili-
anno 1139. sic statuit (f) : Autoritate Apostolica pre-
sumbus, nos etiæ Ecclesiæ et Prebendis, Prepositis
Iles 6.8. q. 1.
(g) Clas. in
cit. cas. Apo-
stolica. ver.
Præbendas.
(h) Alexan-
drus.

Glossa confirmat (g) ex quadam Decetali, in qua
Alexandri III. ait (b): *Præfinitione autoritate jube-*
mus, ut filios Sacerdotum in Ecclesijs paternis ministran-
tes, vel eis qualibet occasione obtinere nullatenus pati-
ris; sed ipsi ab Ecclesijs, quibus: Patres ipsorum suorum
mistrasse noscuntur, studeas penitus amovere. Idem
qui prohibitorum interdictum habet laudatus est
pa in plurimis aliis Constitutionibus, quas adi li-
cer in Corpore Juris (i). Honorius III. sermonem
faciens de Sacerdotio quadam, cui nomen erat Vir-
gilius, a quo possidebat Cura, quam nullo modo ha-

C A S U S . X V I

FLAVIUS Prior de Calvomontio cogitat resignare suum Beneficium in favorem Titii sui Patris, qui defuncta sua uxore, Ecclesiastice vite amplexus est institutum. Num potest propositum exequi, non perfractis Legibus Canoniciis?

R E S P O N S.

Non eadem est, in materia *resignationis*, conditio filii ad suum Patrem, quæ Patris erga suum filium. Licet enim vero, secundum Canones, non

posit Pater suum Beneficium in favorem proprii filii resignare, conceditur tanum filio, ut valeat de Beneficio, quo gaudet, confidere in favorem Patris sui resignationem. Ratio est, quod antiquum legatum Canon. quo istud intercalatum fuisse reperitur; quod fuisse, ut ejusmodi resignatione valeat atque comprobetur, quippe non possum reprobari, quasi rerum Beneficiatum indeuenis hereditariam successionem; sequendum Patres non succedant in nostram sententiam adduxit: atque inter alios Rebustum (b), qui sic habet: *Nos prohibetur tamen Pater habens Beneficium fili: tunc quod hoc non inventari expresso prohibut, tum etiam, quis odissum est. Ergo potius resstringendam (c) est, quia etiam hoc rerum est, ut filii thesaurizent parentibus, et eis Beneficia reservent. Fatinacius, Despiseurus et Cabafutius qui eos appellat, tandem quoque sequuntur opinionem (d).*

(a) L. Scripto
6. s. unde libri & ibi
Gloss. l. 8. t.
7. Item leg.
Nam ens 15.
Nude inofficio-
re testimoniis. s.
2. Et L. In-
flanuas. 6. De-
nique. &c. Si
quis omisla
causa testi-
ment. &c. h
29. t. 4.

non naturali, & obstante plurimum communis iuris
rum met votu, quo nimur magis intendunt, eodem
debet habere viventes, & sursum bonorum post se
relinquere successores; Parentes ad bona liberorum
ratio miserationis (id est pietatis) admittit, inquit
Lex (a), *Parentum commune votum.*

Quæ ratio plurimos magni nominis Autores i

RESTITU

RESTITUTION

JUXTA S. Thomam (e), Restituere, nihil aliud esse videtur, quam iterato aliquem statuere in possessionem, vel dominium rei sue. Ininde laudans S. Doctor sic habet: Restitutio est actus iustitiae commutativa, quando scilicet res unius ab alio batur, vel per voluntatem ejus, sicut in mutuo, vel in deposito, vel contra voluntatem ejus, sicut in rapina, vel furto. At quoniam ex simplici rei alicujus restituitione, ipsius conscientia securitati plerumque non consulitur sufficienti modo: & praeterea necesse est, compensari quodcumque damnum proximo, ex iusta rei iustitia occupatione, tuit illatum, solent Theologi restituitionis naturam istis verbis explicare (f). Restitutio est rei accepta redditio, vel damni illata compensatio, seu, tandem resufo.

Præceptum restitutio[n]is est de necessitate salutis , ac potest tanquam affirmativum haberi , in eo quod , jubeat rem , quæ proprietario ablata est , vel contra ipsius voluntatem retinetur , eidem restitu[re] , seu considerari potest tanquam negativum , in eo quod prohibeat , rem alienam proprietario no[n]lente , atque inscio retineri .

Obligatio restitutio*nis* semper incumbit, quando peccatum est contra justitiam proximo debitam.

Cum fuit inter plurimos ejusdem furti societas , aut cuiuslibet alterius a-
Etus adversantis justitiae , omnes in solidum obligantur ad restitutionem:

Inter eos omnes, quos urgere potest restitutioⁿis obligatioⁿ, coriphæus omnium habetur, qui iniquus est rei possessor, cui deinde succedunt secundarii, qui fuerunt injustitiæ perpetratæ, aut detrimenti proximo illati socii atque participes, sive jubendo, suadendo, aut quoquo alio modo concurrendo.

Quando res in integra sua natura non perseverat, altera res ejusdem valoris restituenda est.

Quæcumque restitutio statim debet fieri , atque potest , nec licet eam diffidere , nisi ex aliqua gravissima & justa causa .
Cum ignoratur , cui sit restituendum , deficiente , cui restitutio fiat , paucisibus addicenda est .

peribus adiuvanda erit.

Neque vero sola res, quæ possidetur inique, reddenda est, sed insuper quæcumque detrimenta rei proprietario, ex ejusdem privatione, emergerunt aut postea poterunt emergere, ei sunt in integrum rependenda; sic verbi gratia Joannes, Jacobo artifici, furto surripuit ferramenta, quibus in exercenda arte sua uti consueverat; atque, ex iniqua ista dictorum ipsius ferramentorum possessione, omnem ei vita ex opera sua sustinendæ locum, per integrum mensem interclusus, Joannes obligatur non tantum ad restituenda Jacobo ipsum ferramenta, sed etiam ad eidem rependendam omnem pecuniam, quæ ei obvenisset ex usu ipsius ferramentorum, si ea sibi potuisset adhibere.

Ut fama atque bonum nomen speciem boni pretiosioris & excellentioris constituant auro , argento , ceterisque ejusmodi thesauris , eorumdem restitutio arctiore ac proſus necessariam inducit obligationem ; eique , quantum possibile est , fieri debet , cui pretiosa ista bona ablata sunt per calumniam aut per obreccationem , p.r fursum , aut per aliam iniquam viam , quacumque tandem esse possit.

Nullus differendi finis esset, si quidquid materiam restitutionis attinet, hic loci

loci recensere aggrederemtur; aliunde vero se se , quasi iterato sermone , legentibus offerrent plurima ea de re principia , quæ copiose tractata passim recurrent in 224. Decisionibus , ex quibus præsens iste titulus conflatur . Istud tantummodo volumus imprimis observari , nimurum istam materiam plurimum omnino referre ad fidelium salutem , prætereaque propriam omnium hominum , cuiuscumque status sint atque conditionis , esse omnino considerandam ; hoc est , perinde pertinere ad Reges , sicut ad eorum subditos ; ad Magnates , quemadmodum ad viros de plebeia face , ad locupletes , & ad egenos : ad Magistratus , Judices , cæterosque homines forenses , ad Mercatores , Negotiatores , Artifices , Dominos atque Dominas : Domesticos , Viros Ecclesiasticos , & personas Religiosas ac sæculares ; uno verbo quacumque personas , personatumque conditiones , nulla adhibita exceptione . Quoniam ut omnibus Hominibus incumbit , quæcumque christianam charitatem decent , mutuis ad invicem officiis prosequi ; ita eisdem necesse est invigilare , erga se se in vicem observandis regulis christianæ justitiae ; quibus interdicitur , ne bonum alienum inuste accipiatur , aut detineatur , neque etiam proximo detrimenti quidquam importetur .

Attamen ex omnibus obligationibus, quibus astringuntur Christiani, quale præscribit Divina Lex, solam restitutionis Legem reperire est, quæ perperam omnino custodiatur, adeo dira habendi cupidine moveantur, quotquot Religio-nis amore, propriæ salutis studio parum afficiuntur. Facile comprimuntur, quos ea de re, bona timidaque indeoles offert, conscientia stimuli; conquiruntur, & undequaque quærentibus occurruunt infinita nimis, exque prorsus futilles causæ pessimumdæ tanta obligatio[n]is: ac sæpe contingit, non eam ante agnosc[i] , quam cum vitæ finis instare sentitur. Quin etiam innumeros videas, qui falso, ea in materia, pro vero præsumentes, alienis divitis locupletes animo tranquillo miserrime moriuntur: atque, quod moveat majorem admirationem, ipsis Divitibus Magnatibusque, præ ceteris, incommodo est restitutio-nis necessitas, cui vix ac ne vix quidem unquam cedunt, præsertim vero, cum iis liberi sunt, quos animo habent aut intra conditionis statum sustine-re, aut etiam cumulata pecunia ad gradum superiorem extollere. Et multi sunt inter eos, quos summa rerum angustia undequaque invaderet, si quidquid rei male parta possident, omnino restituerent, quemadmodum olim dixit quidam Ethnicus sapientia sua commendandus , cum de Principibus sermonem haberet (a): Si Principes justitiam sequi velint, ac suum cuique restituere, quod vi (z) Cicerone
& armis occupaverunt, ad casas & egestatem revererentur.

Ex dictis sequitur, summo admodum ac magis ordinaria saluti impedimento esse, iniquam rei alienæ possessionem: indeque etiam Confessarii, quibus animo est, digne fungi suo ministerio, grave proflus atque omnino intricatum asterrī negotium. Eaque potissimum de causa, ut penitus edocerentur, animoque magis obfirmato resistenter injustitiae, & eorum expugnent pertinaciam, qui crimen injustitiae admittunt, Concilia, Patres, atque in primis S. Augustinus tantopere commendaverunt arctissimam restituendæ rei alienæ necessitatem.

Verum, quod lugere satis non possumus; illud est nimis, quod proxime elapsi sæculo occurrerint Doctores mendacii atque iniquitatis, a quibus perulgatae sunt decisiones iis potissimum faventes, qui rem alienam iniqua possessione detinent, & prætextis falsis causis, se se ab obligatione restituendi omnino eximi contendunt. En decisiones, quæ præsentem materiam proxime atque immediate attingunt, quam hic loci sumus fusori stylo prosecuturi: iis vero statim adjungetur propria sua censura, qua singulæ notatæ ac proscriptæ sunt ab Illustrissimis Cleri Gallicani Antistitibus, in suis Comitiis generalibus, anni millesimi septingentesimi: quæque legitur in Titulo X. in quo de furto tractatur.

P R O P O S I T I O X L V I I I

Non tenetur quis sub pena peccati mortalis restituere quod ablatum est per pauca furtæ; quantumcumque sit magna summa totalis.

C E N S U R A

Hac propositio falsa est, pernicioſa, & furta etiam gravia approbat.
P R O P O S I T I O X L I X.
Qui alium movet, aut inducit ad inferendum grave damnum tertio, non
tenetur ad restitutionem istius damni illati.